

Wet implementatie richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie

Memorie van Toelichting

I ALGEMEEN

I. ALGEMEEN	2
1 Inleiding	2
2 Implementatie van de richtlijn "btw in het digitale tijdperk"	2
3 Hoofdpijnen van het wetsvoorstel	3
3.1 Algemene achtergrond	3
3.1.1 Nieuwe regels voor de platformeconomie.....	3
3.1.2 Kortetermijnverhuur van accommodatie en passagiersvervoer over de weg	4
3.1.3 Andere maatregelen inzake de platformeconomie	5
3.2 De platformfictie	5
3.2.1 Uitzondering voor KOR-ondernemers.....	7
3.2.2 Verhouding met de reisbureauregeling	8
3.3 De faciliteringsdienst	8
3.4 Definitie kortetermijnverhuur	9
3.5 Boekhoudkundige verplichting voor platforms.....	10
4 Budgettaire aspecten	11
5 Gevolgen van het wetsvoorstel.....	11
5.1 Effecten voor bedrijven en burgers	11
5.1.1 Platformfictie en KOR-uitzondering	11
5.1.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten	12
5.1.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken	12
5.2 Doeltreffendheid en doelmatigheid.....	13
5.2.1 Platformfictie en KOR-uitzondering	13
5.2.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten	13
5.2.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur	13
5.3 Doenvermogen	14
5.3.1 Platformfictie en KOR-uitzondering	14
5.3.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten	15
5.3.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken	15
6 Uitvoeringskosten Belastingdienst.....	15
7 Evaluatie en monitoring.....	15
8 Advies en consultatie	15
9 Inwerkingtreding.....	16
BIJLAGE.....	17
Transponeringstabel	17
II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING	20

I. ALGEMEEN

1 Inleiding

Het wetsvoorstel strekt tot implementatie van het onderdeel "platformeconomie" van de Europese richtlijn "btw in het digitale tijdperk" (ook wel "*VAT In the Digital Age*" of "*VIDA*" genoemd).¹ Dit onderdeel van die richtlijn richt zich op de btw-regels voor ondernemers die het verrichten van diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of van passagiersvervoer over de weg faciliteren door het gebruik van een elektronische interface zoals een platform (of een marktplaats, portaal of soortgelijk middel, meestal aangeduid met de generieke term "platform"). Voorgesteld wordt om platforms bij de inning van btw, onder bepaalde voorwaarden, bij wetsfictie aan te merken als de ondernemer die de betreffende dienst ontvangt en verricht. Daarnaast worden de regels voor de vaststelling van de plaats van dienst verduidelijkt en geüniformeerd waar het gaat om de faciliteringsdienst die een platform verricht aan niet-ondernemers. Ten slotte worden ook de regels aangepast aan de hand waarvan wordt vastgesteld of sprake is van het verrichten van diensten van kortetermijnverhuur.

Met dit wetsvoorstel worden de onderdelen 1, 2, 3, 4, 6, 10 en 14 van artikel 3 van de *VIDA*-richtlijn geïmplementeerd. De voorgestelde maatregelen moeten geïmplementeerd zijn in de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB 1968) uiterlijk op 1 juli 2028, en uiterlijk in werking treden per 1 januari 2030. Een transponeringstabel met betrekking tot deze implementatie is opgenomen in de bijlage bij deze toelichting.

2 Implementatie van de richtlijn "btw in het digitale tijdperk"

Op 11 maart 2025 heeft de Raad van de Europese Unie (hierna: EU) de richtlijn "btw in het digitale tijdperk" vastgesteld. Deze richtlijn wijzigt de BTW-richtlijn 2006² en bevat drie hoofdonderwerpen: (1) de introductie van elektronische facturering en digitale rapportageverplichtingen, (2) regels ten aanzien van de platformeconomie in de vorm van de invoering van een zogenoemde platformfictie voor het verrichten van bepaalde diensten en (3) de enkele btw-registratie. Dit wetsvoorstel richt zich op de implementatie van het tweede onderwerp: de regels ten aanzien van de platformeconomie.³ De twee andere onderdelen van de richtlijn worden via afzonderlijke wetsvoorstellen geïmplementeerd.

¹ Richtlijn (EU) 2025/516 van de Raad van 11 maart 2025 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG (PbEU L 2025/516).

² Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU 2006, L 347).

³ Het onderdeel van *VIDA* dat ziet op de enkele btw-registratie bevat elementen die een relatie hebben met de platformeconomie. Die elementen worden opgenomen in het wetsvoorstel voor de enkele btw-registratie en maken dus geen deel uit van dit wetsvoorstel.

3 Hoofdpijnen van het wetsvoorstel

3.1 Algemene achtergrond

3.1.1 Nieuwe regels voor de platformeconomie

Met de voortgaande digitalisering van de economie en het bijkomende aanzienlijk toegenomen gebruik van internet zijn nieuwe bedrijfsmodellen ontstaan die bij de totstandkoming van het Europese btw-stelsel niet zijn voorzien. Daarom vraagt technologische ontwikkeling voortdurend om modernisering van de btw-regels. Het uitgangspunt daarbij is dat belastingheffing zo veel mogelijk plaatsvindt in het land waar het verbruik of de consumptie plaatsvindt (het bestemmingslandbeginsel). Sinds 2021⁴ wordt een digitaal platform dat de levering van goederen faciliteert in sommige gevallen voor de heffing en inning van btw bij wetsfictie - de zogenoemde platformfictie - aangemerkt als degene die de goederen ontvangt en levert. Deze sector, veelal aangeduid als e-commerce, is door de Europese Commissie (EC) eerder geïdentificeerd als de belangrijkste sector van de platformeconomie waar de bestaande btw-regels verouderd zijn.

Met de term "platformeconomie"⁵ wordt in het onderhavige wetsvoorstel het bedrijfsmodel bedoeld waarbij diensten worden verricht via een platform. Door de verdere opkomst van dat bedrijfsmodel en de daarmee gepaard gaande afwijkende transactiestromen kan de naleving van btw-wet- en regelgeving en de handhaving daarvan complexer worden voor zowel belastingplichtigen als de belastingautoriteiten. Daarnaast kan tussen aanbieders van bepaalde diensten een ongelijke btw-behandeling voor vergelijkbare diensten ontstaan. Zo kan het zijn dat particulieren en kleine bedrijven hun diensten aanbieden zonder btw in rekening te (hoeven) brengen, waarbij zij dankzij de schaalvoordelen en netwerkeffecten van platforms wel rechtstreeks concurreren met reguliere btw-ondernemers. Een voorbeeld is een particulier die incidenteel zijn woning via een platform aanbiedt en daarmee concurreert met een hotel.

In dit kader is het relevant wanneer een dienstverrichter verplicht is om over zijn diensten btw te voldoen. Eenieder die zelfstandig een economische activiteit verricht is belastingplichtig voor de btw.⁶ Die belastingplichtige (in Nederland de (btw-)ondernemer genoemd)⁷ moet zich registreren voor de btw en ter zake van zijn prestaties tegen vergoeding (het leveren van goederen of het verrichten van diensten) btw voldoen. Iemand die geen economische activiteit verricht hoeft zich niet te registreren en hoeft over zijn prestaties geen btw te voldoen. Dat kan aan de orde zijn bij particulieren indien zij bijvoorbeeld slechts incidenteel bepaalde diensten verrichten en, op basis van de concrete feiten en omstandigheden van het geval, bijgevolg niet als btw-ondernemer kwalificeren. Voor die particulieren is het overigens niet altijd duidelijk of zij kwalificeren als btw-ondernemer en wat dat betekent voor hun btw-verplichtingen. In dat kader voorziet de Belastingdienst in de benodigde voorlichting, onder andere door middel van informatie op het

⁴ Wet implementatie richtlijnen elektronische handel.

⁵ De term "platformeconomie" wordt gebruikt om een meervoudig transactiemodel te beschrijven waarbij drie of meer partijen betrokken zijn. Bij deze transacties faciliteert een online platform de verbinding tussen twee of meer afzonderlijke maar onderling afhankelijke groepen gebruikers. Bij deze interacties kan een van de partijen bij het platform (aanbieders of onderliggende dienstverleners) diensten aanbieden aan de andere partij (consument) in ruil voor een geldprijs. Een platform brengt gewoonlijk een vergoeding in rekening voor het faciliteren van de transactie.

⁶ Artikel 9 van de BTW-richtlijn 2006.

⁷ Zie artikel 7 Wet OB 1968.

internet.⁸ In voorkomende gevallen kan ook contact worden opgenomen met de Belastingtelefoon of de Kamer van Koophandel.

Naast btw-ondernemers die over hun prestaties btw moeten voldoen en niet-ondernemers die over hun prestaties geen btw hoeven te voldoen, zijn er ook btw-ondernemers die in beginsel wel btw moeten voldoen maar gebruikmaken van de speciale regeling voor kleine ondernemers, de zogenoemde kleine ondernemersregeling (KOR). Dergelijke ondernemers hoeven over hun prestaties geen btw te voldoen omdat die op basis van de KOR zijn vrijgesteld. In dat geval hebben zij ook geen recht op aftrek voor de btw die bij hen drukt op gemaakte kosten (de zogenoemde vooraftrek). Deze regeling is bedoeld als een vereenvoudiging en beoogt een vermindering van de administratieve lasten.

3.1.2 Kortetermijnverhuur van accommodatie en passagiersvervoer over de weg

De EC heeft voor het VIDA-voorstel studies laten uitvoeren, onder meer naar de btw-behandeling van de platformeconomie.⁹ Hieruit bleek dat er twee sectoren zijn waarin platforms een relatief grote rol spelen. Dit betreft de sectoren kortetermijnverhuur van accommodatie en passagiersvervoer over de weg. Deze sectoren vertonen een aanzienlijk en groeiend aantal bedrijfsmodellen waarbij enerzijds veel kleine ondernemers actief zijn en anderzijds de btw-status van de dienstverlener niet altijd duidelijk is. Voor deze laatste groep kan het onder meer moeilijk zijn om te bepalen of de dienstverlener moet worden beschouwd als een ondernemer of bijvoorbeeld als een particulier die incidenteel een dienst tegen vergoeding verricht. Deze onduidelijkheid kan ertoe leiden dat in de praktijk over bepaalde transacties geen btw wordt voldaan, waardoor lidstaten mogelijk btw-inkomsten mislopen en er een ongelijk speelveld kan ontstaan tussen verschillende soorten aanbieders (ruwweg "grote" en "kleine" aanbieders en/of aanbieders in de traditionele economie en aanbieders in de platformeconomie). Opgemerkt wordt echter dat dat ongelijke speelveld niet in alle lidstaten even duidelijk is. Daarom wordt lidstaten die van oordeel zijn dat er op hun grondgebied geen sprake is van concurrentievervalsing de mogelijkheid gegeven om ondernemers uit te sluiten die aldaar gebruikmaken van de KOR (zie paragraaf 3.2.1 van het algemeen deel van deze memorie).

Met de onderhavige platformfictie wordt bewerkstelligd dat btw in rekening wordt gebracht en voldaan in situaties waarin dat momenteel niet gebeurt. In veel gevallen zou dit op grond van de systematiek van de btw in beginsel wel moeten of wenselijk zijn met het oog op een gelijk speelveld. Als een platform het verrichten van diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie en diensten van passagiersvervoer over de weg faciliteert als bedoeld binnen deze regeling, wordt dat platform geacht die diensten te hebben ontvangen en verricht. In dat geval moet het platform ter zake van die diensten btw voldoen, tenzij de onderliggende (feitelijke) dienstverrichter dat doet. Aldus wordt aan platforms een grotere rol gegeven bij de naleving van

⁸ Zie www.belastingdienst.nl en www.goedestartbelastingdienst.nl.

⁹ VAT In the Digital Age, final report, volume 2, The VAT Treatment of the Platform Economy; door Economisti Associati, Oxford Research, CASE, Wavestone, Hédeos, Mazars, Desmeytere Services and Università di Urbino.

btw-verplichtingen en wordt een ongelijkheid weggenomen. In **paragraaf 3.2** worden de toepassing en de werking van de platformfictie nader toegelicht

3.1.3 Andere maatregelen inzake de platformeconomie

De EU-regels omtrent de bepaling van de plaats waar een faciliteringsdienst van een platform aan een niet-ondernemer (business-to-consumer: B2C) voor de heffing van btw plaatsvindt, worden door de lidstaten op verschillende wijzen uitgelegd en toegepast. Dat kan leiden tot dubbele heffing of onbedoelde niet-heffing van btw tussen lidstaten, hetgeen niet bevorderlijk is voor de werking van de interne markt. Om die reden bevat deze implementatie van de bepalingen uit de BTW-richtlijn 2006 nadere regels voor de bepaling van de plaats van die faciliteringsdiensten voor de heffing van btw. **Paragraaf 3.3** van het algemeen deel van deze memorie bevat een nadere toelichting daarop.

VIDA beoogt een uniformering tussen de verschillende nationale btw-stelsels waar het gaat om de behandeling van het verrichten van diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie. Met het oog daarop wordt als uitgangspunt gehanteerd dat dergelijke verhuurdiensten die ononderbroken gedurende maximaal dertig nachten aan dezelfde persoon worden verricht, belast zijn met btw. In **paragraaf 3.4** wordt de uitwerking van de definitie van kortetermijnverhuur van accommodatie nader toegelicht.

In **paragraaf 3.5** wordt ingegaan op de boekhoudkundige verplichtingen waaraan een faciliterend platform in het kader van deze regelgeving moet voldoen.

3.2 De platformfictie

De VIDA-richtlijn bepaalt dat als diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of passagiersvervoer over de weg worden aangeboden via een platform en dat platform faciliteert het verrichten van die diensten binnen de EU, het platform voor de heffing van btw dan wordt geacht die diensten te hebben ontvangen en verricht. Aldus is fictief sprake van twee afzonderlijke diensten:

1. een dienst door de onderliggende dienstverrichter aan het platform; en
2. een dienst door het platform aan de afnemer.

De door de onderliggende dienstverrichter fictief aan het platform verrichte dienst is vrijgesteld van btw. Hierdoor komt de btw die aan die dienstverrichter in rekening is gebracht op zijn aan de betreffende diensten toerekenbare kosten (de voorbelasting) niet voor aftrek in aanmerking.

Onder (diensten van) kortetermijnverhuur van accommodatie wordt op grond van de nieuwe bepalingen in de BTW-richtlijn 2006 verstaan: de ononderbroken verhuur van accommodatie aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten.

Onder passagiersvervoer over de weg wordt in dit verband verstaan het gedeelte van dat vervoer dat plaatsvindt tussen twee plaatsen in de EU. Het gaat daarbij om diensten die vergelijkbaar zijn

met regulier taxivervoer waarbij de passagier bepaalt wat de bestemming van het vervoer is. Diensten, zoals de verhuur van deelauto's, waarbij personen tegen betaling gebruik kunnen maken van een vervoermiddel dat in de openbare ruimte staat, of bijvoorbeeld diensten van *ridesharing*, waarbij de passagier meerijdt naar de door de bestuurder bepaalde bestemming, vallen daar niet onder.

Doordat een geïnteresseerde afnemer de website van het platform bezoekt, brengt dat platform twee partijen bij elkaar: de onderliggende dienstverrichter die bedoelde diensten op het platform aanbiedt en de potentiële afnemer die op zoek is naar dergelijke diensten. Als de afnemer daadwerkelijk overgaat tot het kopen van de betreffende dienst, en de onderliggende dienstverrichter een niet-ondernemer is - zoals een particulier die slechts incidenteel een dienst tegen vergoeding verricht - of een btw-ondernemer die gebruikmaakt van de KOR, is onder de huidige omstandigheden ter zake van de onderliggende dienst geen btw verschuldigd. De afnemer kan de aangeschafte dienst in dat geval zonder btw consumeren. In de situatie dat het platform bij de aldus tot stand gekomen dienstverrichting een zodanige rol speelt dat hij het verrichten van die dienst faciliteert als bedoeld in het kader van deze regeling¹⁰, dan treedt op grond van deze nieuwe wetgeving de genoemde platformfictie in werking. Hierdoor is er btw verschuldigd en moet het platform de btw over de fictief door hem verrichte dienst voldoen.

Indien de onderliggende dienstverrichter zelf btw berekent en voldoet over de door hem verrichte dienst, dan bestaat geen aanleiding om het platform fictief aan te merken als (ontvanger en) verrichter van de dienst. Immers, in dat geval wordt de dienst door de onderliggende dienstverrichter langs reguliere weg in de heffing van btw betrokken. Met het oog op een neutrale werking van de btw mogen platforms dan niet worden aangemerkt als fictieve dienstverrichter. Voor het achterwege blijven van toepassing van de platformfictie is in dat geval vereist dat de onderliggende dienstverrichter aan het platform het (btw-)identificatienummer verstrekt dat aan hem is toegekend. In de artikelsgewijze toelichting wordt nader toegelicht om welke (btw-)identificatienummers dit gaat. Voorts moet de onderliggende dienstverrichter (eenmalig) aan het platform verklaren dat hij de voor de dienst verschuldigde btw daadwerkelijk zal voldoen.

Het platform moet het door de onderliggende dienstverrichter verstrekte (btw-)identificatienummer aan de hand van het VAT Information Exchange System (VIES) van de **Europese Unie (EU)** of op enige andere wijze verifiëren. In dat verband moet het platform aannemelijk maken dat de platformfictie terecht niet is toegepast, hetgeen uit boeken en bescheiden moet blijken, die tien jaar moeten worden bewaard. Als het platform op grond van de door de onderliggende ondernemer verstrekte informatie toepassing van de platformfictie achterwege laat, terwijl in een later stadium

¹⁰ In artikel 30 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011 houdende vaststelling van maatregelen ter uitvoering van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU 2011, L 077) wordt aangegeven wat in dit verband onder "faciliteren" wordt verstaan. Daarbij gaat het om een dienst die een belastingplichtige verricht voor een afnemer dan wel een leverancier of dienstverrichter dan wel voor beiden, onder gebruikmaking van een elektronische interface zoals een marktplaats, platform, portaal of soortgelijk middel, waardoor de afnemer en de leverancier of dienstverrichter met elkaar in contact kunnen treden, wat leidt tot een levering van goederen of tot een dienst via die elektronische interface.

blijkt dat het platform wél had moeten worden geacht zelf de dienst te hebben ontvangen en verricht, wordt het platform onder bepaalde voorwaarden niet alsnog de btw verschuldigd.¹¹

3.2.1 Uitzondering voor KOR-ondernemers

Zoals aangegeven in **paragraaf 3.1.2** biedt VIDA een lidstaat die van mening is dat zich op zijn grondgebied geen concurrentievervalsing voordoet tussen kleine en middelgrote ondernemingen enerzijds en andere, grotere, bedrijven anderzijds en/of tussen ondernemingen in de traditionele economie en ondernemers in de platformeconomie, de mogelijkheid om toepassing van de platformfictie uit te sluiten voor ondernemers die de diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie en passagiersvervoer over de weg verrichten onder gebruikmaking van een bijzondere regeling voor kleine ondernemers. Daarbij kan het gaan om een nationale kleine ondernemersregeling (zoals in Nederland de eerder genoemde KOR) of de Europese KOR die door een ondernemer in een lidstaat wordt toegepast voor het verrichten van bedoelde diensten die voor de heffing van btw in die andere lidstaat plaatsvinden. Zonder deze uitsluiting zou op die diensten, verricht door een ondernemer die gebruikmaakt van een KOR, de platformfictie van toepassing zijn en zou het faciliterende platform als gelijkgestelde dienstverrichter over die diensten btw moeten voldoen.

Het platform dat als gelijkgestelde dienstverrichter wordt aangemerkt, moet over de betreffende diensten btw voldoen. De onderliggende dienstverrichter kan echter, indien de KOR-vrijstelling wordt toegepast, de btw op zijn gemaakte kosten niet in aftrek brengen. Hierdoor ervaren KOR-ondernemers een hogere effectieve btw-druk dan reguliere btw-ondernemers. Door gebruikmaking van de uitsluiting kunnen KOR-ondernemers de btw op gemaakte kosten nog steeds niet in aftrek brengen, maar kunnen zij hun prestaties vrij van btw blijven aanbieden via platforms. Zo wordt voorkomen dat KOR-ondernemers een hogere effectieve btw-druk ervaren dan reguliere btw-ondernemers. Bijgevolg bevinden zij zich in een voldoende vergelijkbare situatie als reguliere btw-ondernemers, gegeven de Nederlandse marktcontext. Reguliere btw-ondernemers brengen weliswaar btw in rekening, maar hebben ook recht op aftrek van voorbelasting voor hun belaste prestaties.

In de Nederlandse context is geen evidente concurrentievervalsing waarneembaar tussen KOR-ondernemers en reguliere btw-ondernemers in de sector van passagiersvervoer over de weg. In de sector van kortetermijnverhuur van accommodatie is dat wel het geval (zie ook **paragraaf 9** van het algemeen deel van deze memorie). De toepassing van de platformfictie uitsluiten voor KOR-ondernemers beoogt te voorkomen dat er nieuwe concurrentievervalsingen ontstaan als gevolg van de platformfictie. Daarom wordt voorgesteld om gebruik te maken van de mogelijkheid om toepassing van de platformfictie uit te sluiten voor onderliggende dienstverrichters die de bedoelde diensten van passagiersvervoer over de weg verrichten onder gebruikmaking van de KOR. In dit verband en indien van toepassing moet de onderliggende dienstverrichter aan het faciliterende platform kenbaar maken dat hij de betreffende diensten verricht onder gebruikmaking

¹¹ Zie de artikelsgewijze toelichting bij artikel I, onderdeel A.

van de KOR. Gelet op genoemde concurrentievervalsing geldt de uitsluiting van de platformfictie niet voor KOR-ondernemers in de sector van kortetermijnverhuur van accommodatie.

3.2.2 Verhouding met de reisbureauregeling

De reisbureauregeling¹² is een bijzondere regeling die specifieke bepalingen bevat ten aanzien van onder andere de vaststelling van degene die als de belastingplichtige voor de btw moet worden beschouwd, de belaste prestatie (samenstelling van de reisdienst), de plaats van die dienst en de wijze waarop de maatstaf van btw-heffing voor die dienst wordt berekend. Dat regime verhoudt zich niet goed tot toepassing van de voorgestelde platformfictie op grond waarvan een andere ondernemer dan de onderliggende dienstverrichter wordt aangemerkt als de belastingplichtige. Daarom worden twee zaken verduidelijkt. In de eerste plaats wordt verduidelijkt dat de prestaties van platforms buiten het bereik van de reisbureauregeling vallen. Daarnaast wordt verduidelijkt dat de prestaties van reisbureaus niet onder de platformfictie kunnen vallen.

3.3 De faciliteringsdienst

Een platform dat faciliteert bij de levering van goederen of het verrichten van diensten zal ter zake van die faciliteringsdienst aan zijn afnemer veelal een vergoeding berekenen waarover btw verschuldigd is. Die afnemer kan zowel de onderliggende leverancier of dienstverrichter zijn die de betreffende prestaties via het platform aanbiedt en verricht, alsook de afnemer die de prestaties via het platform tot zich krijgt. Zo kan een platform aan een particulier die via dat platform verhuurt een vergoeding berekenen voor het gebruik van dat platform. Dat kan evenzeer het geval zijn bij een hotelondernemer die hotelkamers via dat platform aanbiedt. Daarnaast kan het platform aan de particuliere of zakelijke afnemer van bijvoorbeeld een hotelkamer een vergoeding berekenen voor het verschaffen van toegang tot het platform en voor de geboden mogelijkheid om langs die weg het gezochte onderkomen te reserveren.

Als de afnemer van de faciliteringsdienst en het platform elk in een andere lidstaat zijn gevestigd en de afnemer kwalificeert als ondernemer voor de btw (zogenoemd Business-to-Business; B2B) dan vindt die faciliteringsdienst voor de heffing van btw plaats in de lidstaat waar de afnemer is gevestigd en wordt de btw naar die afnemer verlegd. In dat geval dient de afnemer in plaats van de dienstverrichter (het platform) de btw in zijn aangifte op te nemen en te voldoen. In de situatie dat de afnemer van de faciliteringsdienst een niet-ondernemer is (B2C) terwijl het platform en de afnemer elk in een andere lidstaat zijn gevestigd, hanteren lidstaten uiteenlopende regels bij de bepaling van de plaats van dienst voor de heffing van btw. Daarbij wordt er ofwel van uitgegaan dat sprake is van een langs elektronische weg verrichte dienst, welke op grond van de Europese btw-regelgeving wordt verricht waar de afnemer is gevestigd of zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft, dan wel wordt ervan uitgegaan dat sprake is van een bemiddelingsdienst welke voor de heffing van btw geacht wordt te zijn verricht waar de onderliggende prestatie plaatsvindt. Deze verschillende interpretaties en toepassing van de plaats van dienst-regels kunnen in voorkomende

¹² Hoofdstuk V, afdeling 10, **Wet OB 1968**.

gevallen leiden tot onbedoelde dubbele heffing of niet-heffing van btw binnen de EU. Ter voorkoming daarvan bevat dit wetsvoorstel, in navolging van de BTW-richtlijn 2006, een bepaling op basis waarvan de plaats van een faciliteringsdienst door een platform aan een niet-ondernemer de plaats is waar de onderliggende prestatie plaatsvindt.

Voorbeeld PM

Een Duits platform (X) faciliteert bij de verhuur van een huis dat is gelegen in Spanje. Het huis is in eigendom van een in Nederland wonende persoon (N). Een Italiaanse familie (I) boekt via het platform een verblijf in het huis van N. In dit voorbeeld verricht X een faciliteringsdienst aan I en daarvoor brengt hij een vergoeding aan I in rekening. Daarover moet X Spaanse btw voldoen. Immers, de onderliggende prestatie van kortetermijnverhuur van het huis vindt plaats waar dat huis is gelegen, in dit geval Spanje. Bijgevolg is de plaats van de faciliteringsdienst voor de heffing van btw eveneens in Spanje. Indien X voldoet aan de voorwaarden voor het gebruik van de éénloketregeling kan hij daarvan gebruikmaken en hoeft hij zich niet bij de Spaanse belastingdienst te melden om direct aan die instantie de btw te voldoen.

3.4 Definitie kortetermijnverhuur

De BTW-richtlijn 2006 verplicht lidstaten dat zij de verhuur van onroerende zaken (in beginsel) vrijstellen van btw. Het verstrekken van accommodatie, als omschreven in de wetgeving van de lidstaten, in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie is op grond van de BTW-richtlijn 2006 echter niet vrijgesteld maar belast met btw. Deze bestaande regeling wordt door de VIDA-richtlijn aangepast door te bepalen dat de ononderbroken verhuur van accommodatie aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten wordt geacht een vergelijkbare functie te hebben als het hotelbedrijf. De reden dat deze verhuurdienst wettelijk geacht wordt een soortgelijke functie te hebben, is omdat het verstrekken van accommodatie in het hotelbedrijf een dienst is die belast is met btw. De VIDA-richtlijn beoogt, met het oog op gelijke concurrentieverhoudingen, dat soortgelijke diensten op dezelfde wijze belast worden.

Tegen voorgaande achtergrond bepaalt de Nederlandse wetgeving ook dat de verhuur van onroerende zaken (in beginsel) is vrijgesteld van btw. In deze Nederlandse wetgeving is ook opgenomen dat de verhuur binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebedrijfsbedrijf aan personen die daar slechts voor een korte periode verblijf houden niet is vrijgesteld. Dergelijke kortetermijnverhuur is dus belast met btw. Nederland heeft op deze wijze omschreven welke prestaties niet onder de vrijstelling voor de verhuur van onroerende zaken vallen.

Op dit moment bestaat in de uitvoering discussie over de vraag wanneer sprake is van 'een korte periode'. Met dit wetsvoorstel wordt voorgesteld om de termijn van maximaal dertig nachten die bepaalt of sprake is van belaste kortetermijnverhuur of vrijgestelde verhuur in de Nederlandse wetgeving op te nemen. Dit leidt er toe dat de ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebedrijfsbedrijf in alle gevallen een met btw belaste verhuurprestatie is (en dus niet is vrijgesteld).

De termijn van dertig nachten ziet niet alleen op de toepassing van de platformfictie, maar ook op kortetermijnverhuur die niet wordt gefaciliteerd door platforms maar op andere wijze wordt verricht. Ook als het verblijf rechtstreeks bij de verhuurder wordt geboekt, is de ononderbroken verhuur gedurende maximaal dertig nachten aan dezelfde persoon dus belast met btw. Kortetermijnverhuur via een platform wordt hierdoor voor de btw gelijk behandeld als kortetermijnverhuur die niet via een platform wordt verricht. Ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon voor een periode langer dan dertig nachten is in alle gevallen vrijgesteld van btw. Om rekening te houden met de verschillende nationale specifieke kenmerken van de sector hebben lidstaten de mogelijkheid gekregen om de kwalificatie van de diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie te onderwerpen aan bepaalde criteria, voorwaarden en beperkingen overeenkomstig hun nationale wetgeving.

Een eenduidige grens van maximaal dertig nachten is wenselijk omdat deze duidelijkheid geeft aan zowel belastingplichtigen als de Belastingdienst over de btw-behandeling van deze verhuurprestaties. Daarom maakt dit voorstel geen gebruik van de mogelijkheid om diensten die kwalificeren als kortetermijnverhuur van accommodatie zoals bedoeld in de VIDA-richtlijn te onderwerpen aan nadere criteria, voorwaarden en beperkingen, naast de grens van dertig nachten.

3.5 Boekhoudkundige verplichting voor platforms

Platforms hebben reeds verplichtingen om bepaalde informatie bij te houden over de levering van goederen of diensten waarbij zij faciliteren.¹³ Daarbij worden platforms in de verschillende lidstaten geconfronteerd met uiteenlopende vereisten ten aanzien van bijvoorbeeld de termijnen waarop en de vorm waarin dergelijke informatie moet worden verstrekt. Met het onderhavige richtlijnvoorstel en daarmee dit wetsvoorstel worden de informatieverplichtingen van platforms verder geüniformeerd en uitgebreid. Als platforms het verrichten van de diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie en passagiersvervoer over de weg faciliteren, maar niet worden aangemerkt als gelijkgestelde dienstverrichter in de zin van de platformfictie, moet dat platform een boekhouding van die diensten bijhouden. Dat is bijvoorbeeld het geval als de onderliggende dienstverrichter heeft aangegeven de verschuldigde btw te voldoen en aan het platform zijn (btw-)identificatienummer heeft verstrekt. De Belastingdienst dient in staat te worden gesteld mede op basis van de boekhouding van het platform de juistheid van de btw-aangifte van de onderliggende dienstverrichter te controleren met betrekking tot diensten die in Nederland belastbaar zijn en waarvoor deze onderliggende dienstverrichter de btw op aangifte moet voldoen. Waar de informatieverplichting van de platforms tot nog toe alleen betrekking heeft op B2B-diensten die worden gefaciliteerd en waarop de platformfictie niet van toepassing is, zal die ook gaan gelden voor B2C-diensten die worden gefaciliteerd maar waarop de platformfictie niet van toepassing is. Indien de platformfictie wél van toepassing is en het faciliterende platform dus als gelijkgestelde dienstverrichter optreedt, zijn de normale boekhoudregels van toepassing.

¹³ Met name artikel 34 [Wet OB 1968](#) en de Europese richtlijn voor online verkopen (Directive on Administrative Co-operation in the field of taxation / DAC7; Council Directive (EU) 2021/514)

4 Budgettaire aspecten

PM

5 Gevolgen van het wetsvoorstel

Dit wetsvoorstel bevat in feite een viertal maatregelen die gevolgen hebben:

1. De introductie van een nieuwe platformfictie¹⁴;
2. Een KOR-uitzondering op die platformfictie;
3. Nieuwe plaats van dienst regels ten aanzien van faciliteringsdiensten;
4. Nieuwe definitie diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken.

5.1 Effecten voor bedrijven en burgers

5.1.1 Platformfictie en KOR-uitzondering

Voor particulieren of andere niet-ondernemers die incidenteel diensten van kortetermijnverhuur (bijvoorbeeld een woning) verrichten via een platform, leidt dit voorstel niet tot additionele handelingen. Platforms worden verantwoordelijk voor de voldoening van de btw op die prestaties. Bij passagiersvervoer komen nagenoeg geen incidentele prestaties via platforms voor. Dit aangezien het in Nederland niet is toegestaan om dergelijke diensten zonder vergunning aan te bieden. Bijgevolg zullen personen die onder hun vergunning diensten van passagiersvervoer aanbieden kwalificeren als ondernemer voor de btw.

Indien een btw-ondernemer in de sector van passagiersvervoer over de weg de KOR-vrijstelling toepast, dan is de platformfictie niet van toepassing. Het platform zal de betreffende ondernemers wel vragen om te verklaren of zij deze vrijstelling al dan niet toepassen. Dat kan tot een (kleine) verzwaring van de administratieve lasten leiden.

Indien reguliere btw-ondernemers (niet-KOR) via een platform presteren kunnen zij ervoor kiezen om de platformfictie van toepassing te laten zijn. In dat geval zullen zij niet langer zelf de btw op aangifte hebben te voldoen, maar verschuift dit naar het platform. Voor die groep is er dan sprake van een administratieve lastenverlichting. Direct gevolg is dat die ondernemers als gevolg van de platformfictie geen recht op aftrek van voorbelasting meer hebben omdat de diensten die die ondernemers worden geacht aan het platform te hebben verricht worden vrijgesteld van btw.¹⁵

Indien btw-ondernemers aan het platform aangeven zelf de btw te (blijven) voldoen en hun btw-identificatienummer verstrekken treedt de platformfictie niet in werking ten aanzien van die prestaties. Voor hen treedt er geen administratieve lastenverzwaring op. Het platform zal wel vragen aan ondernemers om (eenmalig) te verklaren dat zij de btw zelf voldoen en hen vragen om

¹⁴ De boekhoudkundige verplichtingen voor platforms worden onder deze maatregel ook besproken.

¹⁵ Zie ook de artikelsgewijze toelichting op artikel I, onderdeel D.

hun btw-identificatienummer te verstrekken. Dat kan tot een (kleine) verzwaring van de administratieve lasten leiden.

Daar waar nieuwe btw-verplichtingen ontstaan bij het platform als gevolg van toepassing van de platformfictie, is sprake van een toename van de administratieve lasten. Dit is het bedoelde gevolg van de grotere rol die platforms krijgen ten aanzien van de btw-verplichtingen in de platformeconomie. Platforms worden als gevolg van dit voorstel ook verplicht om een boekhouding bij te houden voor prestaties die zij aan niet-ondernemers verrichten en waarbij de platformfictie niet van toepassing is en deze gedurende 10 jaren te bewaren (zie ook **paragraaf 3.5** van deze memorie van toelichting). Door platforms die als gevolg van deze nieuwe fictie btw verschuldigd worden in andere lidstaten dan de lidstaat waar zij zelf gevestigd zijn kan gebruik worden gemaakt van het éénloketsysteem (de One Stop Shop, afgekort als OSS). Die mogelijkheid staat open voor zowel binnen als buiten de EU gevestigde platforms.

Afnemers van diensten die via platforms worden verricht kunnen, afhankelijk van de prijsafspraken die platforms en de partijen waarvoor zij faciliteren met elkaar maken, hogere prijzen en daarmee extra kosten ervaren. Waar die kosten betrekking hebben op betaalde btw leidt dat in B2B-situaties niet tot hogere kosten voor de afnemer indien en voor zover deze recht op aftrek heeft.

5.1.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten

Als gevolg van de wijziging van deze regels zal de vergoeding voor de faciliteringsdienst, verricht aan niet-ondernemers, in bepaalde gevallen in een andere lidstaat belast zijn met btw. Voor de verrichter van de faciliteringsdienst kan dat ertoe leiden dat in een andere lidstaat btw verschuldigd wordt. Indien de dienstverrichter btw verschuldigd wordt in andere lidstaten dan de lidstaat waar deze zelf gevestigd is, kan ook gebruik worden gemaakt van het éénloketsysteem. Gelet op tariefverschillen tussen lidstaten kan, afhankelijk van hoe de dienstverrichter daarmee omgaat, de prijs voor de afnemers van deze diensten veranderen.

5.1.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken

Burgers en bedrijven zullen in bepaalde gevallen een verhuurprestatie afnemen die op dit moment btw-belast is maar, als gevolg van de voorgestelde definitie van kortetermijnverhuur, onder de nieuwe wet- en regelgeving zal worden vrijgesteld. De omgekeerde situatie is uiteraard ook mogelijk; verhuur die op grond van de huidige wet- en regelgeving is vrijgesteld van btw kan met de inwerkingtreding van de voorgestelde wijzigingen in het vervolg belast zijn. In die gevallen kunnen de verhuurprijzen, afhankelijk van de mate waarin de verhuurder de gevolgen van de voorgestelde btw-wijziging daarin doorberekend, dalen of stijgen. Daarnaast zijn de gevolgen mede afhankelijk van de invloed die de voorgestelde definitie van kortetermijnverhuur van accommodatie heeft op het aftrekrecht van de verhuurder. Een ondernemer heeft recht op aftrek van btw-voorbelaasting die is betaald op de aankoop van goederen en diensten overeenkomstig de bestemming en het gebruik van die goederen en diensten. Indien een ondernemer die goederen of diensten (mede) gebruikt voor niet-belaste (vrijgestelde) prestaties kan zijn recht op aftrek van btw-voorbelaasting worden beperkt. Omdat de voorgestelde definitie van kortetermijnverhuur van

een onroerende zaak ertoe kan leiden dat een ondernemer meer of minder belaste dan wel vrijgestelde verhuurdiensten verricht, kan zijn recht op aftrek van btw-voorbelaasting dienovereenkomstig wijzigen. Dat kan in voorkomende gevallen ook leiden tot een herziening van reeds in aftrek gebrachte btw.

5.2 Doeltreffendheid en doelmatigheid

5.2.1 Platformfictie en KOR-uitzondering

Deze maatregelen die volgen uit de *VIDA*-richtlijn beogen om de wet- en regelgeving van lidstaten op dit terrein uniformer te maken en om belastingautoriteiten een handhavingsinstrument te verschaffen waarmee de naleving ervan in de betreffende sectoren kan worden verhoogd. Als gevolg van de toenemende digitalisering van de economie en de daaraan gerelateerde vernieuwende bedrijfsmodellen binnen de platformeconomie, worden belastingautoriteiten steeds vaker geconfronteerd met transacties die binnen de bestaande toezicht- handhavingsmiddelen niet steeds volledig transparant dan wel bereikbaar zijn. In dat verband bewerkstelligt onderhavige platformfictie dat de btw die ter zake van het verrichten van de bedoelde diensten op grond van de btw-wet- en regelgeving verschuldigd is, ook daadwerkelijk wordt voldaan en dat daar effectief toezicht op kan worden uitgeoefend. De als gevolg van deze wettelijke platformfictie verhoogde compliance leidt er tevens toe dat concurrentievervalsing tussen betrokken marktpartijen, die zich binnen de genoemde sectoren in bepaalde opzichten voordoet, wordt weggenomen.

Door de platformeconomie zijn er meer btw-ondernemers bij gekomen. Personen kunnen dankzij platforms immers gemakkelijker als ondernemer opereren. De platformfictie leidt ertoe dat platforms een grotere rol krijgen bij de heffing van de btw. Dit leidt er vervolgens toe dat de Belastingdienst minder met deze groep btw-ondernemers te maken krijgt en zich ook tot de platforms kan wenden waar het gaat om het toezicht en de handhaving voor het correct toepassen van de btw-regels in de sectoren waarvoor de platformfictie gaat gelden. Dit verhoogt de doelmatigheid. Ook de uitsluiting van KOR-ondernemers verhoogt de doelmatigheid. Hiermee wordt namelijk voorkomen dat er juist nieuwe concurrentievervalsingen ontstaan.

5.2.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten

Met een bijzondere bepaling voor de plaats van dienst van faciliteringsdiensten beoogt de *VIDA*-richtlijn om de wet- en regelgeving van lidstaten op dit terrein uniformer te maken en daarmee eventuele interpretatieverschillen tussen lidstaten weg te nemen. De interpretatiegeschillen kunnen ontstaan in grensoverschrijdende situaties. Door op EU-niveau een nieuwe bepaling voor de plaats van dienst te introduceren wordt op doeltreffende en doelmatige manier de regelgeving binnen de EU uniformer gemaakt.

5.2.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur

Met het opnemen van een definitie van kortetermijnverhuur van accommodatie in de BTW-richtlijn 2006 wordt beoogd om de wet- en regelgeving van lidstaten uniformer te maken. Ook wordt beoogd om het voor belastingautoriteiten eenvoudiger te maken om te beoordelen of

een verhuur van accommodatie belast of vrijgesteld is. Door een eenduidig criterium van dertig nachten te hanteren wordt op een doeltreffende en doelmatige manier een onderscheid aangebracht. De doelmatigheid kan wel worden beperkt indien er vervolgdiscussies ontstaan over het gewijzigde recht op aftrek als gevolg van toepassing van de grens van dertig nachten (zie ook paragraaf 6.1).

5.3 Doenvermogen

Dit wetsvoorstel doet in bepaalde gevallen een beroep op het doenvermogen. In het algemeen geldt dat de gevolgen beperkt zijn.

5.3.1 Platformfictie en KOR-uitzondering

Voor niet-ondernemers, waaronder bijvoorbeeld particulieren die incidenteel een accommodatie (woning) verhuren via een digitaal platform, brengt het voorstel geen additionele verplichtingen met zich mee. De btw-verplichtingen voor deze prestaties komen op grond van de voorgestelde platformfictie te rusten bij het platform. Voor niet-ondernemers leidt dit voorstel dus niet tot een extra beroep op het doenvermogen.

Voor ondernemers die via platforms diensten verrichten die onder de platformfictie vallen kan het voorstel leiden tot een gering aanvullend beroep op het doenvermogen dan wel tot een kleiner beroep daarop, afhankelijk van het al dan niet toepassen van de KOR en of zij ervoor kiezen om zelf de btw-verplichtingen op zich te nemen of die onder toepassing van de wetsfictie door het platform te laten nakomen.

Indien de ondernemer geen gebruik maakt van de KOR, kan die ondernemer ervoor kiezen om zelf zijn btw-verplichtingen te (blijven) voldoen of deze door het platform te laten nakomen. Als de ondernemer voor het eerste kiest, moet hij het platform daarover (eenmalig) informeren. Deze extra handeling doet een klein beroep op het doenvermogen van deze ondernemer. De verwachting is dat het merendeel van de ondernemers daarvoor kiest. Vervolgens zullen zij ongewijzigd hun btw-verplichtingen moeten blijven nakomen, zoals dat nu ook het geval is. Als een ondernemer ervoor kiest om het platform onder toepassing van de wetsfictie de btw-verplichtingen te laten nakomen, zal het beroep op het doenvermogen voor de ondernemer kleiner worden. Die ondernemer hoeft immers zelf minder handelingen te verrichten om aan de btw-verplichtingen te voldoen die voortvloeien uit zijn prestatie. Deze keuze leidt er ook toe dat die ondernemer niet langer recht heeft op aftrek van btw.

Indien een ondernemer in de sector van passagiersvervoer over de weg wel gebruikmaakt van de KOR-vrijstelling is de platformfictie niet van toepassing. In dat geval moet die ondernemer het platform informeren over het toepassen van de KOR-vrijstelling. Deze extra handeling doet een klein beroep op het doenvermogen van deze ondernemer.

5.3.2 Plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten

Platforms die faciliteringsdiensten verrichten en daar een vergoeding voor berekenen moeten bepalen waar die dienst voor de heffing van btw plaatsvindt. In de praktijk is gebleken dat lidstaten de regels dienaangaande in de BTW-richtlijn 2006 verschillend interpreteren en toepassen. Met de nieuwe regel in de BTW-richtlijn 2006 en in de Wet OB 1968 wordt duidelijker wat de plaats van de faciliteringsdienst is. Dat neemt niet weg dat de ondernemer (het platform) nog steeds, op basis van de plaats van dienst regels, moet beoordelen waar de faciliteringsdienst plaatsvindt. Het beroep op het doenvermogen zal daarom naar verwachting niet wijzigen.

5.3.3 Definitie diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken

Op dit moment moet voor de beoordeling van de belastbaarheid van verhuur van onroerende zaken onder andere worden vastgesteld of sprake is van 'een korte periode' (zie ook **paragraaf 3.4** van deze memorie van toelichting). Door het hanteren van een eenduidig criterium wordt het onder de voorgestelde nieuwe regeling eenvoudiger om te bepalen of de verhuur van accommodatie vrijgesteld of belast is. Dat kan het beroep op het doenvermogen verminderen. Anderzijds kan dat, zoals eerder in dit onderdeel toegelicht, wel gevolgen hebben voor het aftrekrecht van ondernemers (verhuurders van accommodatie). Dit kan dan juist leiden tot een aanvullend beroep op het doenvermogen. De verwachting is echter dat deze wijziging per saldo geen noemenswaardig effect zal hebben op het doenvermogen.

6 Uitvoeringskosten Belastingdienst

PM Uitvoeringstoets

7 Evaluatie en monitoring

Gelet op de verwachte gevolgen van het wetsvoorstel, zoals beschreven in paragraaf 5, is het nuttig om op relatief korte termijn de eerste effecten te monitoren. Daarom zal er in 2029 een monitoring worden uitgevoerd naar de gevolgen van de implementatie van de platformfictie, de aanpassing van de plaats van dienst regels voor faciliteringsdiensten en de aanpassing van de definitie van kortetermijnverhuur van onroerende zaken. In deze monitoring zullen de impact op het doenvermogen van belastingplichtigen, de impact van de gekozen uitzondering(en) in de platformfictie en de impact van implementatie van de nieuwe voor burgers en bedrijven regels in den brede centraal staan. Onderdeel van de monitoring zal een gerichte enquête zijn en een (beperkte) cijfermatige analyse.

8 Advies en consultatie

Tijdens de onderhandelingen binnen de EU over de totstandkoming van de richtlijn btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie en ook na afronding daarvan, heeft een aantal keer overleg plaatsgevonden met vertegenwoordigers van het Nederlandse bedrijfsleven. Dat betreft met name overleg met VNO-NCW en MKB-Nederland, waaraan stakeholders deelnamen uit de sectoren waar de richtlijn in meer of mindere mate betrekking op heeft. Hierbij gaf het

bedrijfsleven blijkt van enige mate van begrip voor de achtergronden van deze richtlijn, terwijl tegelijkertijd nut en noodzaak ervan werden betwijfeld en zorgen werden geuit over een toename van de administratieve lasten.

Er heeft overleg plaatsgevonden met het Ministerie van Economische Zaken en het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat over de huidige marktomstandigheden en de verwachte gevolgen voor de sectoren waarvoor onderhavige platformfictie gaat gelden.

In dat verband is ook gesproken met Koninklijke Horeca Nederland en HISWA-RECRON. Daarbij gaven beide organisaties gemotiveerd aan dat in de huidige situatie binnen de sector van kortetermijnverhuur van accommodatie sprake is van concurrentieverstoring tussen KOR-ondernemers en reguliere btw-ondernemers. Indien KOR-ondernemers in die sector zouden worden uitgesloten van de werking van de platformfictie zou die concurrentieverstoring in stand blijven. Dat zou in strijd zijn met hetgeen met deze richtlijn en wetgeving (mede) wordt beoogd. Deze omstandigheid heeft ertoe geleid dat voor de sector van kortetermijnverhuur van accommodatie niet wordt voorgesteld dat gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om KOR-ondernemers uit te sluiten van toepassing van de platformfictie.

Ten aanzien van de marktomstandigheden binnen de sector van passagiersvervoer over de weg heeft overleg plaatsgevonden met Koninklijk Nederlands Vervoer. Met name op grond van het feit dat in de betreffende sector (nagenoeg) uitsluitend btw-ondernemers actief zijn en nauwelijks sprake is van btw-ondernemers die de KOR toepassen, geeft die organisatie aan dat concurrentieverstoring tussen KOR-ondernemers en reguliere btw-ondernemers zich in die sector niet of nauwelijks voordoet. Met het oog daarop is het passend dat voor de sector van passagiersvervoer over de weg gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om prestaties door KOR-ondernemers uit te sluiten van de toepassing van de platformfictie.

PM aanvullen met de uitkomsten uit de internetconsultatie

9 Inwerkingtreding

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 juli 2028.

BIJLAGE

Transponeringstabel

bij de memorie van toelichting behorende bij de Wet implementatie Richtlijn Btw in het digitale tijdperk inzake de platformeconomie.

Richtlijn (EU) 2025/516 van de Raad van 11 maart 2025 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG (PbEU L 2025/516).	Wet OB 1968	Omschrijving beleidsruimte	Toelichting op keuze bij de invulling van de beleidsruimte
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, eerste lid	Artikel 4a, eerste lid	Geen	-
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, tweede lid	Artikel 4a, tweede lid	Geen	-
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, derde lid	Artikel 4a, derde lid	Geen	-
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, vierde lid	Artikel 4a, vierde lid	De lidstaten kunnen verlangen dat de belastingplichtige die de levering faciliteert, het in lid 1, punt a), bedoelde btw-identificatienummer valideert met gebruikmaking van passende middelen die overeenkomstig het nationale recht zijn vastgesteld.	Niet gebruikt
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, vijfde lid	Artikel 4a, vijfde lid	Lidstaten kunnen op hun grondgebied verrichte diensten voor kortetermijn verhuur van accommodatie, passagiersvervoer over de weg of beide, die worden verricht in het kader van de bijzondere regeling [...] (KOR), afsluiten van het toepassingsgebied van lid 1.	Gebruikt voor passagiersvervoer over de weg

Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, zesde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie.	N.v.t.	-
Artikel 3, eerste lid Artikel 28 bis, zevende lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie, betreft een verplichting aan de Commissie	N.v.t.	-
Artikel 3, tweede lid Artikel 46 bis	Artikel 6aa	Geen	-
Artikel 3, derde lid, onderdeel a Artikel 135, tweede lid, onderdeel aa	Artikel 11, eerste lid, onderdeel b, subonderdeel 2° en Tabel I, onderdeel b, post 10.	Vergelijkbare functie als hotelbedrijf, met inachtneming van door de lidstaten vast te stellen criteria, voorwaarden en beperkingen.	Niet gebruikt
Artikel 3, derde lid, onderdeel b Artikel 135, derde lid	Behoeft naar zijn aard geen implementatie	N.v.t.	-
Artikel 3, vierde lid Artikel 136 ter	Artikel 11, eerste lid, onderdeel x	Geen	-
Artikel 3, zesde lid Artikel 172 bis	Artikel 15, achtste lid	Geen	-
Artikel 3, tiende lid, onderdeel a Artikel 242 bis, eerste lid bis	Artikel 34, zede lid	Geen	-
Artikel 3, tiende lid, onderdeel b Artikel 242 bis, tweede lid	Artikel 34, zevende en achtste lid	Geen	-
Artikel 3, dertiende lid artikel 288, lid 1, punt c	Artikel 25, eerste lid, onderdeel a, onder 2°	Geen	-
Artikel 3, veertiende lid	Artikel 28z	Geen	-

Artikel 306, derde lid			
------------------------	--	--	--

CONCEPT

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel I, onderdeel A (artikel 4a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968 bevat de zogenoemde platformfictie voor diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken of diensten van passagiersvervoer over de weg.

Het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 regelt dat ondernemers die via het gebruik van een elektronische interface, zoals een marktplaats, platform of soortgelijk middel (hierna ook genoemd: een platform) diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken, te weten de ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf, of diensten van passagiersvervoer over de weg faciliteren, bij wetsfictie worden geacht die diensten zelf te hebben ontvangen en verricht. Het gaat om situaties waarin het platform niet, zoals een commissionair in de zin van artikel 4, vierde lid, Wet OB 1968, zelf overeenkomsten sluit op eigen naam. De wetsfictie is van toepassing indien het platform het verrichten van genoemde diensten faciliteert en de (onderliggende en feitelijke) dienstverrichter deze diensten binnen de Europese Unie (EU) verricht. Voor zover de plaats van de betreffende dienst in Nederland ligt, wordt de dienst in de omzetbelasting betrokken. Het begrip 'faciliteren' en de voorwaarden waaronder daarvan al dan niet sprake is, zijn nader uitgewerkt in de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011¹⁶ (hierna: UVo 282/2011).

Op grond van artikel 9 ter UVo 282/2011 wordt voor de toepassing van het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968 onder 'faciliteren' verstaan: het gebruik door een ondernemer van een elektronische interface om een afnemer en een (onderliggende) dienstverrichter die binnen de EU via de elektronische interface diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of diensten van passagiersvervoer over de weg aanbiedt, met elkaar in contact te brengen, resulterend in een verrichting van dergelijke diensten via die elektronische interface. Een ondernemer wordt geacht de genoemde diensten niet te faciliteren indien cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) die ondernemer bepaalt noch direct, noch indirect één van de algemene voorwaarden waaronder de diensten worden verricht;
- b) die ondernemer is noch direct, noch indirect betrokken bij het verlenen van goedkeuring om de afnemer te factureren voor de gedane betalingen; en
- c) die ondernemer is noch direct, noch indirect betrokken bij de verrichting van die diensten.

Op grond van artikel 9 ter, derde lid, UVo 282/2011 is (de platformfictie van) het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968 voorts niet van toepassing op een ondernemer die slechts één of meer van de volgende taken vervult:

¹⁶ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 282/2011 van de Raad van 15 maart 2011 houdende vaststelling van maatregelen ter uitvoering van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU 2011, L 77).

- a) de verwerking van betalingen met betrekking tot diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of diensten van passagiersvervoer over de weg;
- b) het aanbieden van of reclame maken voor diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of voor diensten van passagiersvervoer over de weg; of
- c) het doorgeleiden of overbrengen van afnemers naar andere elektronische interfaces waar diensten van kortetermijnverhuur van accommodatie of diensten van passagiersvervoer over de weg worden aangeboden voor verkoop, zonder verdere tussenkomst bij de dienstverrichting.

Zoals ook is toegelicht in het algemeen deel van deze memorie wordt onder (diensten van) kortetermijnverhuur van accommodatie in de Nederlandse context verstaan: de ononderbroken verhuur van onroerende zaken aan dezelfde persoon voor een maximale duur van dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf. Dit wordt ook nog nader toegelicht in de artikelsgewijze toelichting bij de voorgestelde wijzigingen van artikel 11 Wet OB 1968.

Onder het binnen de EU verrichten van (diensten van) passagiersvervoer over de weg wordt op grond van het voorgestelde artikel 4a, tweede lid, Wet OB 1968 verstaan: het gedeelte van dat vervoer tussen twee plaatsen in de EU. Indien passagiersvervoer begint in lidstaat A en eindigt in lidstaat B maar deels ook door een niet-EU-land gaat, moet de dienst van passagiersvervoer worden opgeknipt in trajecten die binnen en buiten de EU plaatsvinden. De platformfictie is dan alleen van toepassing op de trajecten die binnen de EU plaatsvinden. Daarbij wordt opgemerkt dat op grond van artikel 6c Wet OB 1968 de plaats van deze passagiersvervoerdiensten¹⁷ de plaats is waar het vervoer plaatsvindt, zulks naar verhouding van de afgelegde afstanden. De platformfictie van genoemd artikel 4a geldt enkel indien sprake is van passagiersvervoer en is daarom niet van toepassing op bijvoorbeeld de verhuur van deelauto's. Ook bijvoorbeeld carpoolen (en andere vormen van *ride-sharing*) is doorgaans geen passagiersvervoer waardoor in die gevallen deze bepaling daarop ook niet van toepassing is.

Indien cumulatief wordt voldaan aan de voorwaarden van het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, onderdelen a en b, Wet OB 1968 blijft de platformfictie buiten toepassing. Daartoe dient degene die de betreffende diensten verricht, de onderliggende dienstverrichter dus, aan het faciliterende platform het (btw-)identificatienummer te verstrekken van de lidstaat waar de dienst plaatsvindt en de btw verschuldigd is dan wel het identificatienummer dat hem in het kader van het éénloketsysteem is toegekend voor toepassing van de zogenoemde niet-Unieregeling of Unieregeling (de artikelen 369quinquies, respectievelijk 362 BTW-richtlijn 2006). Laatstbedoeld identificatienummer is het identificatienummer dat aan de onderliggende dienstverrichter is toegekend door de lidstaat waar hij zich voor de toepassing van het éénloketsysteem heeft geregistreerd. Dit kan enerzijds een buitenlands identificatienummer zijn dat voor de toepassing van het éénloketsysteem is toegekend in een andere lidstaat dat wordt gebruikt voor het voldoen

¹⁷ In dat artikel wordt overigens gesproken over personenvervoerdiensten, maar deze begrip zijn synoniemen.

van btw ter zake van een in Nederland verrichte prestatie. Anderzijds kan het ook gaan om een in Nederland toegekend identificatienummer voor de toepassing van het éénloketsysteem waarmee btw wordt voldaan ter zake van een in een andere lidstaat verrichte prestatie. In Nederland komt het nummer voor de toepassing van de Unieregeling overeen met het btw-identificatienummer dat wordt toegekend op grond van artikel 2a, eerste lid, onderdeel g, Wet OB 1968. Voor de zogenoemde niet-Unieregeling wordt het btw-identificatienummer toegekend op grond van artikel 28rd Wet OB 1968. De onderliggende dienstverrichter hoeft het bedoelde btw-identificatienummer dan wel identificatienummer slechts eenmaal aan het faciliterende platform te verstrekken, tenzij de activiteiten van de onderliggende dienstverrichter wijzigen.

Om correcte (niet-)toepassing van de platformfictie te waarborgen dient het faciliterende platform op grond van artikel 4a, eerste lid, onderdeel a, Wet OB 1968 te beschikken over het door de onderliggende dienstverrichter verstrekte (btw-)identificatienummer. Op grond van het vierde lid van dat artikel dient het platform dat (btw-)identificatienummer te verifiëren. Het is voor het faciliterende platform van belang om ervoor te zorgen dat dit uit boeken en bescheiden blijkt, zodat het platform op basis daarvan kan aantonen dat is voldaan aan de voorwaarde van het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, onderdeel a, Wet OB 1968. Het platform zal in de administratie het (btw-)identificatienummer van de onderliggende dienstverrichter moeten bewaren. Aan de hand van het zogenoemde VAT Information Exchange System (VIES) kan het door een onderliggende dienstverrichter verstrekte (btw-)identificatienummer worden gecontroleerd op geldigheid en, indien mogelijk, correctheid. Daartoe kan het platform, via de website van de **Europese Commissie (EC)**, het VIES raadplegen. Het voorgaande neemt niet weg dat het platform op andere wijzen het (btw-)identificatienummer kan verifiëren. Dat geldt in ieder geval voor bepaalde identificatienummers voor toepassing van het éénloketsysteem die niet binnen het VIES kunnen worden geverifieerd.

Als de onderliggende dienstverrichter tevens aan het faciliterende platform verklaart dat hij alle btw die ter zake van de door hem verrichte dienst verschuldigd is zal voldoen, dan wordt het platform niet bij fictie aangemerkt als de (veronderstelde) dienstverrichter. De onderliggende dienstverrichter handelt voor deze dienst immers als de btw-plichtige ondernemer. De wijze waarop de onderliggende dienstverrichter genoemde verklaring doet is vormvrij. Uiteraard geldt hierbij wel dat een dergelijke verklaring duidelijk uit de administratie van het platform moet blijken. Belangrijk om op te merken is dat hier, in tegenstelling tot in de BTW-richtlijn 2006, wordt gesproken van 'voldoen' in plaats van 'in rekening brengen'. De Nederlandse btw-regels bevatten, bijvoorbeeld als wordt gepresteerd aan particulieren (andere dan ondernemers), géén verplichting om een factuur uit te reiken waarop de btw in rekening wordt gebracht. De Wet OB 1968 bepaalt dat de btw die btw-ondernemers verschuldigd zijn geworden op aangifte moet worden voldaan¹⁸. Daarom wordt hier de term 'voldoen' gehanteerd.

¹⁸ Artikel 14 Wet OB 1968.

De onderliggende dienstverrichter verstrekt het (btw-)identificatienummer en zijn verklaring slechts eenmaal aan het platform dat de dienst faciliteert, tenzij er een wijziging is in de activiteiten van de onderliggende dienstverrichter.

Los daarvan kan het voorkomen dat een onderliggende dienstverrichter, bijvoorbeeld als gevolg van gewijzigde (bedrijfseconomische) omstandigheden, niet langer wil dat de platformfictie van het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 toegepast wordt, en er de voorkeur aan geeft om zelf over te gaan tot het voldoen van de btw over zijn diensten conform genoemd artikel 4a, eerste lid, onderdelen a en b. Dit dient de onderliggende dienstverrichter dan aan te geven richting en af te stemmen met het platform. Hetzelfde geldt voor de omgekeerde situatie waarin de onderliggende dienstverrichter de btw over zijn diensten niet langer zelf wil voldoen conform genoemd artikel 4a, eerste lid, onderdelen a en b, maar dat in het vervolg op grond van de platformfictie in de aanhef van genoemd artikel 4a, eerste lid, wil overlaten aan het platform.

Artikel 9 quinquies UVo 282/2011 bevat een regeling die erop gericht is om een platform meer zekerheid te bieden bij het al dan niet toepassen van de platformfictie. Als blijkt dat een platform, op basis van de door onderliggende dienstverrichter verstrekte informatie ten onrechte niet als gelijkgestelde dienstverrichter optreedt, wordt dat platform niet tot voldoening van de verschuldigde btw gehouden indien later wordt vastgesteld dat hij wel had moeten worden geacht de dienstverrichter te zijn, mits cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) het platform (de ondernemer) is afhankelijk van de door de onderliggende (feitelijke) dienstverrichter verstrekte informatie;
- b) de door de onderliggende dienstverrichter verstrekte informatie is onjuist; en
- c) het platform kan aantonen dat hij niet wist en redelijkerwijs niet had kunnen weten dat die informatie onjuist was.

Het voorgestelde artikel 4a, derde lid, Wet OB 1968 bepaalt dat de platformfictie niet van toepassing is op diensten die vallen onder de regeling voor reisbureaus, bedoeld in hoofdstuk V, afdeling 10, Wet OB 1968. Die bijzondere regeling bevat specifieke bepalingen ten aanzien van onder andere de vaststelling van degene die als de belastingplichtige voor de btw moet worden beschouwd, de (samenstelling van de) reisdienst, de plaats van die dienst voor de heffing van btw en de wijze waarop de maatstaf van btw-heffing voor die dienst wordt berekend. Een dergelijk regime verhoudt zich niet goed tot toepassing van een wetsfictie op grond waarvan een andere ondernemer dan de feitelijke dienstverrichter wordt aangemerkt als de belastingplichtige. Daarom wordt met het voorgestelde artikel 4a, derde lid, Wet OB 1968 voorkomen dat op diensten die onder de bijzondere regeling voor reisbureaus vallen de platformfictie van artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 van toepassing is. Aldus worden de prestaties van reisbureaus uitgesloten van de werking van de genoemde platformfictie. Om zekerheid te krijgen dat de platformfictie niet van toepassing is en het betrokken platform dus niet wordt geacht de diensten zelf te hebben ontvangen en verricht, kan het platform de onderliggende dienstverrichter vragen om te verklaren of hij de regeling voor reisbureaus toepast. Overigens kan op de diensten die een faciliterend platform op grond van de platformfictie van artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 geacht wordt zelf te verrichten

eveneens niet de regeling voor reisbureaus worden toegepast (zie de artikelsgewijze toelichting bij de voorgestelde wijziging van artikel 28z Wet OB 1968). Een faciliterend platform kan dus niet de btw over de winstmarge berekenen bij veronderstelde diensten.

Indien een lidstaat van mening is dat bij het verrichten van de diensten, genoemd in artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968, op zijn grondgebied geen sprake is van concurrentievervalsing, heeft die lidstaat de mogelijkheid om de platformfictie buiten toepassing te laten voor ondernemers die de betreffende diensten in die lidstaat verrichten onder gebruikmaking van de bijzondere regeling voor kleine ondernemers. In het voorgestelde artikel 4a, vijfde lid, Wet OB 1968 maakt Nederland gebruik van die mogelijkheid. Indien een onderliggende dienstverrichter bij het in Nederland aanbieden van zijn diensten van passagiersvervoer over de weg gebruikmaakt van de kleineondernemersregeling (KOR) van hoofdstuk V, afdeling 1, Wet OB 1968, dan is de platformfictie daarop niet van toepassing. Het faciliterende platform wordt in dat geval niet aangemerkt als degene die de betreffende diensten heeft ontvangen en zelf heeft verricht en hoeft dus geen btw te voldoen. Daarbij kan het gaan om toepassing van de KOR door een onderliggende dienstverrichter in Nederland of om een onderliggende dienstverrichter in een andere lidstaat die genoemde diensten verricht in Nederland onder gebruikmaking van de zogenoemde EU-KOR¹⁹. Het platform kan beoordelen of de onderliggende dienstverrichter zijn diensten verricht onder gebruikmaking van de (nationale dan wel EU-)KOR-vrijstelling als bedoeld in hoofdstuk V, afdeling 1, Wet OB 1968 aan de hand van een verklaring van de dienstverrichter en de verstrekking van een (btw-)identificatienummer. Omdat de KOR voorziet in een vrijstelling voor de onderliggende dienstverrichter wordt aldus ter zake van de betreffende diensten geen btw voldaan. Hierbij wordt opgemerkt dat een keuze voor toepassing van de KOR-vrijstelling ertoe leidt dat de onderliggende dienstverrichter geen recht heeft op aftrek van de aan hem in rekening gebrachte btw.

Overigens kan een platform dat op grond van de wetsfictie van artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 geacht wordt de aldaar bedoelde diensten zelf te hebben ontvangen en verricht, ter zake van het verrichten van die diensten op grond van de eerste alinea van artikel 9 octies UVo 282/2011 de KOR-vrijstelling toepassen, mits hij voldoet aan de daaraan gestelde voorwaarden.

Artikel I, onderdeel B (artikel 6aa van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In het voorgestelde artikel 6aa Wet OB 1968 is een nieuwe uitzondering opgenomen op de algemene regel voor de plaatsbepaling van B2C-diensten. Een faciliteringsdienst die voor andere dan ondernemers wordt verricht via het gebruik van een elektronische interface, zoals een marktplaats, platform, enzovoort, wordt gesitueerd op de plaats waar de onderliggende handeling wordt verricht. Zodoende is de plaats van B2C-diensten in deze situatie afhankelijk van de plaats waar de hoofdtransactie wordt verricht. De hoofdtransactie waarop de dienst van de tussenpersoon betrekking heeft, kan zien op de levering van goederen of het verlenen van diensten. Met deze regel wordt onder meer verduidelijkt wat de plaats van dienst bij dergelijke prestaties is en wordt

¹⁹ Artikel 25a, tweede lid, Wet OB 1968.

gezorgd voor een gemeenschappelijk criterium voor alle lidstaten. Ook regelt deze bepaling dat dergelijke diensten van buiten de EU gevestigde platformen ten behoeve van andere dan ondernemers die betrekking hebben op activiteiten binnen de EU, in de btw-heffing worden betrokken. Met deze bijzondere bepaling wordt de bestaande praktijk ten aanzien van diensten aan ondernemers niet gewijzigd. De faciliteringsdiensten die worden verricht voor ondernemers (B2B) vallen onder de hoofdregel van artikel 6, eerste lid, Wet OB 1968. De plaats van dienst is in die situatie de plaats waar de afnemende ondernemer zijn bedrijfsuitoefening heeft gevestigd. Hiermee wordt bereikt dat bij deze B2B-diensten niet gekeken hoeft te worden naar de plaats van de onderliggende dienst.

Artikel 9 sexies UVo 282/2011 dient om duidelijk te maken op welke wijze de plaats van een faciliteringsdienst, bedoeld in artikel 46 bis BTW-richtlijn 2006, moet worden bepaald. De plaats van dienst is afhankelijk van de vraag of de afnemer een ondernemer of een andere dan ondernemer (niet-belastingplichtige) is. Daartoe moeten platformen de hoedanigheid van de afnemer van de faciliteringsdienst gemakkelijk kunnen bepalen. Het voorgestelde artikel 9 sexies UVo 282/2011 vergemakkelijkt de bepaling van die hoedanigheid voor platformen. Zij beschouwen een afnemer als een niet-belastingplichtige wanneer er geen btw-identificatienummer is verstrekt, tenzij het platform over andersluidende informatie beschikt. Op die manier wordt een disproportionele last voor het platform voorkomen.

In het voorgestelde artikel 6aa Wet OB 1968 wordt voor een 'faciliteringsdienst' bepaald wat de plaats van deze dienst is indien die aan een andere dan een ondernemer (niet-belastingplichtige) wordt verricht. Voor de toepassing van dat artikel is 'faciliteringsdienst' nader gedefinieerd in artikel 30 UVo 282/2011. Daaruit volgt dat sprake is van een faciliteringsdienst indien een belastingplichtige een dienst verricht voor een afnemer, een leverancier of dienstverrichter, dan wel voor beiden, met gebruikmaking van een elektronische interface zoals een marktplaats, platform, portaal of soortgelijk middel waardoor de afnemer en de leverancier of dienstverrichter met elkaar in contact treden, wat leidt tot een levering van goederen of tot (het verrichten van) een dienst via die elektronische interface. De bedoelde faciliteringsdienst wordt beschouwd als een afzonderlijke en zelfstandige dienst. Deze dienst staat los van de goederen die de belastingplichtige wordt geacht te leveren of van de diensten die de belastingplichtige wordt geacht te verrichten. Aldus kan de afnemer van de faciliteringsdienst in de zin van deze bepaling zowel de onderliggende dienstverrichter als de uiteindelijke afnemer van de hoofdprestatie zijn.

Voorbeeld PM

Een in Duitsland gevestigde ondernemer (X) levert een dienst aan een in België woonachtige niet-ondernemer (Y) (B2C). De dienst komt tot stand door facilitering van een in Nederland gevestigd platform (Z). Z verricht de faciliteringsdienst tegen vergoeding aan Y. De plaats waar deze faciliteringsdienst van Z aan Y plaatsvindt, is op grond van artikel 6aa Wet OB 1968 de plaats waar de onderliggende dienst van X aan Y wordt verricht. Als de dienst van X aan Y bijvoorbeeld ziet op de verhuur van een hotelkamer in Duitsland, vindt de faciliteringsdienst op grond van artikel 6b Wet OB 1968 ook plaats waar de onroerende zaak is gelegen. De faciliteringsdienst is dan dus ook belast in Duitsland. Als de dienst van X aan Y bijvoorbeeld kwalificeert als een elektronische dienst als bedoeld in artikel 6h, eerste lid, onderdeel c, Wet OB 1968, vindt de faciliteringsdienst plaats daar waar deze elektronische dienst plaatsvindt. In dit voorbeeld is dat in het woonland van de niet-ondernemer: in België.

Zoals aangegeven in de toelichting op het voorgestelde artikel 4a, tweede lid, Wet OB 1968 dient een dienst van passagiersvervoer over de weg te worden opgeknipt in trajecten die binnen en buiten de EU plaatsvinden. Een faciliteringsdienst die betrekking heeft op het verrichten van een dergelijke passagiersvervoersdienst over de weg dient op dezelfde wijze en verhouding te worden opgeknipt als die van de onderliggende passagiersvervoersdienst. Aldus vindt heffing van btw over de faciliteringsdienst, conform het voorgestelde artikel 6aa Wet OB 1968, plaats waar de (onderliggende) passagiersvervoersdienst wordt verricht.

Er is ingevolge artikel 30 UVo 282/2011 geen sprake van een faciliteringsdienst als cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- de ondernemer bepaalt noch direct, noch indirect een van de algemene voorwaarden waaronder de dienst wordt verricht;
- de ondernemer is noch direct, noch indirect betrokken bij het verlenen van goedkeuring om de afnemer te factureren voor de gedane betaling; en
- de ondernemer is noch direct, noch indirect betrokken bij de levering van die goederen of de verrichting van die dienst.

Eveneens uit artikel 30 UVo 282/2011 volgt dat van een faciliteringsdienst als bedoeld in het voorgestelde artikel 6aa Wet OB 1968 geen sprake is als een platform slechts één of meer van de volgende taken vervult:

- de verwerking van betalingen met betrekking tot de levering van goederen of de verrichting van een dienst;
- het aanbieden van of het maken van reclame voor goederen of diensten; of
- het doorgeleiden of overbrengen van afnemers naar andere elektronische interfaces waar goederen of diensten worden aangeboden voor verkoop, zonder verdere tussenkomst bij de goederenlevering of dienst.

In de praktijk kan het voor komen dat een platform ervoor kiest niet betrokken te zijn bij de betaling, maar niettemin wel onder de fictie van artikel 3c Wet OB 1968 of het voorgestelde artikel 4a van die wet valt. In dat geval betaalt de afnemer rechtstreeks aan de onderliggende leverancier of dienstverrichter. Omdat het platform btw verschuldigd is en moet voldoen in de desbetreffende lidstaat, zal het dan van belang zijn dat het platform contractueel vastlegt hoe de btw met de onderliggende leverancier of dienstverrichter wordt verrekend.

Artikel I, onderdeel C (artikel 11 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Eerste lid, onderdeel b, onder 2°

Op grond van artikel 11, eerste lid, onderdeel b, Wet OB 1968 is de verhuur van onroerende zaken vrijgesteld. Hierop bestaan enkele uitzonderingen. Een daarvan is de verhuur binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebedrijfsbedrijf zoals opgenomen in artikel 11, eerste lid, onderdeel b, onder 2°, Wet OB 1968. Het begrip 'hotel-, pension-, kamp- en

vakantiebestedingsbedrijf' in de wet is gebaseerd op artikel 135, tweede lid, onderdeel a, van de BTW-richtlijn 2006. Die bepaling spreekt over: 'het verstrekken van accommodatie, als omschreven in de wetgeving der lidstaten, in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie, met inbegrip van de verhuuraccommodatie in vakantiecampen of op kampeerterreinen'. De richtlijn 'btw in het digitale tijdperk' voegt aan genoemd onderdeel een alinea toe waarin staat dat de ononderbroken verhuur van accommodatie aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten geacht wordt een vergelijkbare functie te hebben als het hotelbedrijf, met inachtneming van door de lidstaten vast te stellen criteria, voorwaarden en beperkingen. Het gevolg van het hebben van die vergelijkbare functie is dat genoemde prestatie niet vrijgesteld, maar met btw belast is.

Met het voorgestelde artikel 11, eerste lid, onderdeel b, onder 2°, Wet OB 1968 wordt hetzelfde bereikt, op een wijze die aansluit bij de omschrijving in de Nederlandse wetgeving. Iedere ononderbroken verhuur van onroerende zaken aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf wordt belast met btw. Omgekeerd geldt ook dat als er geen sprake is van ononderbroken verhuur van onroerende zaken aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf, de verhuur wel is vrijgesteld van btw.

Op grond van het huidige artikel 11, eerste lid, onderdeel b, onder 2°, Wet OB 1968 geldt dat de vrijstelling niet van toepassing is als de verhuur van onroerende zaken plaatsvindt aan personen die daar slechts voor een korte periode verblijf houden. Dit betekent dat voor de btw-heffing bij verhuur van onroerende zaken momenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen kort en anders dan kort verblijf. Hoe dat onderscheid wordt gemaakt, is nader uitgewerkt in het beleidsbesluit Omzetbelasting, toelichting Tabel I.²⁰ Kort gezegd zijn op dit moment de aard en de duur van het verblijf bepalend voor de vraag of sprake is van 'verblijf voor een korte periode'. Als gasten feitelijk maximaal zes maanden in de onroerende zaak verblijven en zij het middelpunt van hun maatschappelijk leven niet daarnaar verplaatsen, is in ieder geval sprake van een 'verblijf voor een korte periode' binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf. Bij verhuur voor een langere periode dan zes maanden rust op de verhuurder de bewijslast om tegenover de inspecteur aannemelijk te maken dat toch sprake is van een 'verblijf voor een korte periode' zoals hiervoor bedoeld. Niet relevant daarbij is of het verstrekken van de ingerichte accommodatie gepaard gaat met bijkomend dienstbetoon dat gebruikelijk is in het hotelbedrijf of in sectoren met een soortgelijke functie (zoals het schoonmaken van de verblijfsruimte, het regelen van bed- en badlinnen en het bieden van een ontbijtgelegenheid). Omdat door de voorgestelde aanpassing iedere ononderbroken verhuur van onroerende zaken aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf wordt belast met btw, hoeft niet langer te worden beoordeeld of wordt verhuurd aan personen die daar slechts voor een korte periode verblijf houden.

²⁰ Besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 23 december 2024, over de reikwijdte en toepassing van Tabel I bij de Wet op de omzetbelasting 1968 (Stcrt. 2024, 41782).

De duur van de ononderbroken verhuur wordt in beginsel bepaald op basis van het contract. Hiervan kan echter worden afgeweken als uit een beoordeling van alle feiten en omstandigheden van de verhuur blijkt dat de werkelijke duur van de ononderbroken verhuur afwijkt van hetgeen daarover in het contract is bepaald. Wanneer de verhuur bestaat uit aaneensluitende contracten tussen dezelfde partijen, wordt de duur van al deze contracten samen gezien als de duur van de ononderbroken verhuur. Niet-aaneensluitende contracten tussen dezelfde partijen worden voor de beoordeling van de werkelijke duur van de verhuur in beginsel op hun eigen merites beoordeeld. Niet-aaneensluitende contracten tussen dezelfde partijen worden voor de beoordeling van de werkelijke duur van de verhuur echter samen gezien als ononderbroken verhuur indien sprake is van misbruik.

Eerste lid, onderdeel x

Als een faciliterend platform op grond van de wetsfictie van artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 geacht wordt de aldaar bedoelde diensten zelf te hebben ontvangen en verricht, zijn de uit hoofde daarvan door de onderliggende (feitelijke) dienstverrichter (fictief) aan dat platform verrichte diensten (dus de diensten die het platform wordt geacht te hebben *ontvangen*) vrijgesteld van btw. Aldus wordt voorkomen dat het faciliterende platform ter zake van de fictief ontvangen diensten btw in rekening gebracht krijgt. Die (input-)btw zou weliswaar voor aftrek in aanmerking komen, maar zou dan wel in eerste instantie door het platform moeten worden (voor)gefinancierd. Als gevolg van deze vrijstelling komt de aan de onderliggende dienstverrichter in rekening gebrachte (input-)btw niet voor aftrek in aanmerking. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat deze vrijstelling niet ziet op de diensten die op grond van de wetsfictie van artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 worden geacht door een platform te zijn *verricht*.

Artikel I, onderdeel D (artikel 15 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Met het voorgestelde artikel 15, achtste lid, Wet OB 1968 wordt bewerkstelligd dat toepassing van de platformfictie, bedoeld in het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968, geen uitwerking heeft op het recht op aftrek bij het faciliterende platform. Op grond van genoemd achtste lid wordt het recht op aftrek van een platform dat geacht wordt diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken of diensten van passagiersvervoer over de weg zelf te hebben ontvangen en verricht doordat hij het verrichten van die diensten faciliteert als bedoeld in het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 en artikel 9 ter UVo 282/2011, niet beïnvloed. Omdat de betreffende diensten in Nederland belast zijn met btw zou zónder deze bepaling een eventuele pro-rata hoger worden en dus in positieve zin worden beïnvloed (zie voorbeeld **PM**). Daarnaast kan een eventuele pro-rata door de voorgestelde bepaling ook niet in negatieve zin worden beïnvloed, wat zónder de maatregel wel het geval had kunnen zijn als de veronderstelde omzet uit de fictief verrichte diensten in een bepaald land is vrijgesteld (zie voorbeeld **PM**).²¹ In Nederland is dat voor de diensten die onder de platformfictie vallen niet het geval. Het voorgestelde artikel 15, achtste lid, Wet OB 1968 regelt dus dat voor de berekening van een eventuele pro-rata aftrek van het

²¹ Zie de artikelen 371 tot en met 390 quater in samenhang met bijlage X, onderdeel B, punt 10, BTW-richtlijn 2006.

faciliterende platform de omzet van de fictief verrichte diensten buiten beschouwing blijft, ongeacht of die omzet is belast of vrijgesteld en de btw ten aanzien van die diensten daardoor al dan niet aftrekbaar is. Dit geldt dus niet voor de met btw belaste faciliteringsdienst als bedoeld in het voorgestelde artikel 6aa Wet OB 1968 die het platform afzonderlijk van de onderliggende dienst verricht. Dat is namelijk geen omzet die ziet op de dienst die het platform wordt *geacht* (zelf) te hebben ontvangen en verricht in de zin van het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968.

Voorbeeld PM

Een platform (P1) heeft vóórdat de platformfictie in werking treedt een pro-rata van 90% bij een totale omzet van € 100.000 (€ 90.000 belaste omzet en € 10.000 vrijgestelde omzet; $\text{€ } 90.000 / \text{€ } 100.000 \times 100\% = 90\%$). Als gevolg van de platformfictie neemt de omzet van P1 (de veronderstelde omzet uit de fictief verrichte diensten) met € 400.000 toe. De gehele veronderstelde omzet is belast met btw. Zonder het voorgestelde artikel 15, achtste lid, Wet OB 1968 zou als gevolg van de platformfictie de pro-rata van P1 uitkomen op 98% ($\text{€ } 490.000 / \text{€ } 500.000 \times 100\%$). Genoemd achtste lid bepaalt echter dat de veronderstelde (belaste) omzet niet meetelt in de berekening. De pro-rata van P1 blijft dus 90%.

Voorbeeld PM

Een platform (P2) heeft vóórdat de platformfictie in werking treedt een pro-rata van 90% bij een totale omzet van € 100.000 (€ 90.000 belaste omzet en € 10.000 vrijgestelde omzet; $\text{€ } 90.000 / \text{€ } 100.000 \times 100\% = 90\%$). Als gevolg van de platformfictie neemt de omzet van P2 (de veronderstelde omzet uit de fictief verrichte diensten) met € 400.000 toe. Die gehele omzet is vrijgesteld van btw. Zonder het voorgestelde van artikel 15, achtste lid, Wet OB 1968 zou als gevolg van de platformfictie de pro-rata van P2 uitkomen op 18% ($\text{€ } 90.000 / \text{€ } 500.000 \times 100\%$). Genoemd achtste lid bepaalt echter dat de veronderstelde (vrijgestelde) omzet niet meetelt in de berekening. De pro-rata van P2 blijft dus 90%.

De dienst van passagiersvervoer over de weg die het faciliterende platform op grond van de platformfictie *geacht* wordt zelf te verrichten, is in Nederland belast tegen het verlaagde btw-tarief als bedoeld in artikel 9, tweede lid, onderdeel a, Wet OB 1968 en tabel I, onderdeel b, post 9, Wet OB 1968. De dienst van kortetermijnverhuur die het faciliterende platform op grond van de platformfictie *geacht* wordt zelf te verrichten, is in Nederland belast tegen het algemene btw-tarief als bedoeld in artikel 9, eerste lid, Wet OB 1968.

Artikel I, onderdeel E (artikel 25 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Artikel 25, eerste lid, onderdeel a, Wet OB 1968 bevat de definitie van het begrip 'jaaronzet in Nederland'. Daarin wordt ook bepaald welke vergoedingen worden meegerekend bij het vaststellen van de jaaronzet in Nederland. Dat is van belang om vast te stellen of een ondernemer in aanmerking komt voor de kleineondernemersregeling (KOR) in Nederland. Indien de jaaronzet in Nederland niet meer bedraagt dan € 20.000 (de omzetgrens) kan de ondernemer kiezen voor toepassing van de KOR. Omzet uit leveringen en diensten die zijn vrijgesteld op grond van artikel 11 Wet OB 1968 blijven in beginsel buiten beschouwing bij het bepalen van de jaaronzet, tenzij het omzet betreft die uitdrukkelijk is benoemd in artikel 25, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, Wet OB 1968.

De voorgestelde wijziging in artikel 25, eerste lid, onderdeel a, onder 2° Wet OB 1968 strekt ertoe de relevante omzet uit vrijgestelde leveringen en diensten uit te breiden. Als omzet die meetelt voor het bepalen van de jaaromzet voor de KOR zal tevens worden aangemerkt de omzet behaald met diensten die op grond van het voorgestelde artikel 11, eerste lid, onderdeel x, Wet OB 1968 zijn vrijgesteld. Dat betreft – kortheidshalve – omzet uit de diensten die worden verricht aan een faciliterend platform, waarop de platformfictie als bedoeld in voorgesteld artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 van toepassing is.

Artikel I, onderdeel F (artikel 28z van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Hoofdstuk V, afdeling 10, Wet OB 1968 bevat een bijzondere regeling voor reisbureaus. Zoals ook uiteengezet in de toelichting op het voorgestelde artikel 4a, derde lid, Wet OB 1968, wordt in dat lid de platformfictie van het eerste lid van genoemd artikel 4a niet van toepassing verklaard op diensten die zijn verricht in het kader van die zogenoemde reisbureauregeling. Om te voorkomen dat platforms met betrekking tot diensten waarvoor zij op grond van de platformfictie van het voorgestelde artikel 4a, eerste lid, Wet OB 1968 worden beschouwd als (gelijkgestelde) dienstverrichter onder de reisbureauregeling gaan vallen, bepaalt het voorgestelde artikel 28z, derde lid, Wet OB 1968 dat de reisbureauregeling (ook) niet van toepassing is op die (veronderstelde) diensten.

Artikel I, onderdeel G (artikel 34 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

In artikel 34 Wet OB 1968 is een aantal boekhoudkundige verplichtingen voor ondernemers opgenomen. Voorgesteld wordt in dat artikel een nieuw lid in te voegen en in verband daarmee een tweetal verwijzingen aan te passen. In het vijfde lid van dat artikel is al geregeld dat een ondernemer die via een elektronische interface de levering van goederen of diensten aan anderen dan ondernemers binnen de Unie faciliteert, verplicht is een bepaalde voorgeschreven boekhouding van deze leveringen en diensten bij te houden. Met het voorgestelde artikel 34, zesde lid, Wet OB 1968 wordt deze boekhoudplicht ook van toepassing op ondernemers die via een elektronische interface diensten van kortetermijnverhuur van onroerende zaken of van passagiersvervoer over de weg faciliteren en daarbij niet worden geacht die diensten zelf te hebben ontvangen en verricht als bedoeld in het voorgestelde artikel 4a Wet OB 1968. De boekhouding van de ondernemers die deze diensten faciliteren, moet voldoende gegevens bevatten zodat de Belastingdienst de juistheid van de btw-aangifte van een feitelijke dienstverrichter kan bepalen. De boekhouding moet tien jaar worden bewaard (zie artikel 34, achtste lid (nieuw), Wet OB 1968, na de voorgestelde wijziging van dat lid) en op verzoek langs elektronische weg beschikbaar worden gesteld aan de betrokken lidsta(a)t(en) (zie artikel 34, zevende lid (nieuw), Wet OB 1968, na de voorgestelde wijziging van dat lid).

Artikel I, onderdeel H (tabel I van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Zoals aangegeven in de artikelsgewijze toelichting op de voorgestelde wijzigingen van artikel 11, eerste lid, Wet OB 1968, geldt als gevolg van het voorgestelde subonderdeel 2° van dat lid dat

iedere ononderbroken verhuur aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten binnen het kader van het hotel-, pension-, kamp- en vakantiebestedingsbedrijf belast is met btw. Het huidige criterium dat wordt verhuurd aan personen die daar slechts voor een korte periode verblijf houden wordt hiermee vervangen. Met het oog op uniformiteit vraagt dit ook om wijziging van de formulering van de reikwijdte van het verlaagde btw-tarief dat geldt voor het geven van gelegenheid tot kamperen binnen het kader van het kamp- en vakantiebestedingsbedrijf. De voorgestelde wijziging van tabel I, onderdeel b, post 10, Wet OB 1968 leidt ertoe dat het verlaagde tarief van toepassing is op het geven van gelegenheid tot kamperen binnen het kader van het kamp- en vakantiebestedingsbedrijf aan dezelfde persoon gedurende maximaal dertig nachten. Met deze wijziging blijft onverminderd het verlaagde btw-tarief van toepassing op de momenteel ook belaste prestatie die bestaat uit het geven van gelegenheid tot kamperen binnen het kader van het kamp- en vakantiebestedingsbedrijf.

Artikel II (inwerkingtreding)

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 juli 2028.

De Staatssecretaris van Financiën